

1991

- 2. ledna 1991 – Své vysílání zahájil nový rozhlasový okruh Českého rozhlasu – Regina.** Programovou náplň Reginy budou tvořit regionální stanice Čs. rozhlasu, kterých je sedm a všechny dostanou možnost vysílat pro svůj region samostatně, na podstatně větší ploše než dosud, program spjatý s potřebami občanů příslušného území. Jejich spojením vznikne společný program, který umožní prezentovat jednotlivé oblasti po celé ČR. A nejen zpravodajsky, ale i s celým kulturním zázemím, intelektuálním a uměleckým potenciálem, folklorem, zvláštnostmi. Stanice Regina bude vysílat od 10.35 do 21.30 hodin ve všední dny a od 9.00 do 21.00 hodin ve víkendové dny.
- 2. ledna 1991 – Z dosavadních čtyř na sedm hodin rozšířilo své vysílání ostravské studio Československého rozhlasu.** Své programy bude denně vysílat v schématu nové stanice Regina. Na zpravodajských, hudebních a literárních pořadech se bude podílet dosavadní počet 36 redaktorů a přibližně 100 technických a uměleckých pracovníků. Svůj prostor bude mít vysílání v polském jazyce. Ostravské rozhlasové studio je vybaveno nejmodernější digitální nahrávací technikou od západních renomovaných firem. Nyní v operativní fonotéce uchovává na 15 000 hudebních nahrávek v dobré kvalitě a další tisíce snímků jsou archivovány.
- 27. ledna 1991 – Rozhlasové vysílání v České republice poslouchají denně čtyři pětiny populace starší 14 let. Vyplývá to ze statistiky zpracované výzkumným oddělením Českého rozhlasu v Praze za prosinec 1990.** Největší zájem mají posluchači o federální stanici Československo a na druhém místě o národní okruh Praha. Ostatní rozhlasové stanice mají podle tohoto přehledu poměrně omezený okruh posluchačů – Svobodná Evropa 3,2 procenta, Evropa 2 pouze 0,5 procenta, Hlas Ameriky 0,3 procenta. Ze zahraničních cizojazyčných rozhlasových stanic mají posluchači v ČR největší zájem o stanice vysílající v němčině (39,2 procenta). Zprávu zveřejnila ČTK.
- 29. ledna 1991 – Redakce náboženského života Československého rozhlasu oslavila rok své existence.** Vedoucí redakce Jiří Zajíc na tiskové konferenci prozradil, že přenosy bohoslužeb, s nimiž redakce před rokem zahájila své vysílání, poslouchá každou neděli zhruba půl milionu lidí. Až 750 000 posluchačů má pravidelně sobotní půlhodinové zpravodajství z křesťanského světa. Největším současným projektem redakce je 60dílný průvodce křesťanstvím „Bůh a člověk“. Z celkového vysílacího času stanice Praha zabírají pořady redakce náboženského života jedno procento, na stanici Československo 0,3 procenta a na Vltavě 1,4 procenta.
- únor 1991 – Po více než dvaceti letech obnovilo činnost Audiostudio Českého rozhlasu.** Jeho úkolem je pečovat o slovesný a hudební experiment. Šéfem tohoto samostatného programového útvaru Českého rozhlasu je básník a překladatel Václav Daněk. Audiostudio nabízí své programy především dramaturgii stanice Vltava.
- březen 1991 – Novým generálním ředitelem Českého rozhlasu byl jmenován právník a publicista Jiří Mejstřík.** Jiří Mejstřík se narodil 5. října 1950 v Praze. S rozhlasem začal externě spolupracovat v roce 1980. Od 1. března 1985 pracoval jako redaktor pořadu Mikrofórum. Od prosince 1989 byl programovým náměstkem ředitele ČRo a šéfredaktorem programového ústředí. (Dále viz 2. 3. 1992.)
- 19. března 1991 – Vedení Československého rozhlasu se vyjádřilo ke zhoršující se možnosti poslechu federálního okruhu Československo.** Stanovisko vedení rozhlasu poskytl sdělovacím prostředkům ředitel ústředního vysílání politického zpravodajství a publicistiky Československého rozhlasu Václav Vrabc: „Vedení Československého rozhlasu se v uplynulých měsících několikrát zabývalo zhoršující se možností poslechu stanice ‚Československo‘ na uzemí naší federace. V tomto směru vedlo řadu jednání s ministerstvem spojů, která však byla bezvýsledná. Postupně byly předány nejvýkonnější středovlnné vysílače cizím rozhlasovým stanicím, což nyní vyvrcholilo na Slovensku, kdy jeho zejména východní část byla zbavena prakticky možnosti poslechu federální stanice, protože na středních vlnách vysílá stanice Rock FM. Jejím majitelem je akciová společnost, v níž má půl na půl zastoupení Slovenský rozhlas a britská checkpoint International. Pro nejvyšší orgány našeho státu vznikl tak bezprecedentní stav, kdy nemohou bezprostředně a účinně vyjádřit názory československé veřejnosti na území celého státu. I když jednou z příčin jsou rostoucí finanční nároky na provoz vysílačů, nelze přehlednout ani vleklé kompetenční spory o zřízení federálního, Českého a Slovenského rozhlasu. Podle názoru vedení Československého rozhlasu současný vývoj vnitropolitické situace akcentuje nutnost urychleného řešení problému a zabezpečení finančních prostředků na celostátní provoz.“ (Dále viz 20. 3. 1991.)
- 20. března 1991 – Federální shromáždění ČSFR přijalo tzv. kompetenční zákon.** Zákon č. 136/1991 Sb., o rozdělení působnosti mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Českou republikou

a Slovenskou republikou ve věcech tisku a jiných informačních prostředků vstoupil v platnost den poté – 21. března 1991. Tato legislativní norma uvolnila cestu k právnímu zakotvení samostatného Slovenského rozhlasu a Slovenské televize. Tyto instituce dosud existovaly pouze v rámci Československého rozhlasu a Československé televize.

- 20. března 1991 – Svaz rozhlasových tvůrců (SRT) kritizuje legislativní nevyjasněnost postavení rozhlasového vysílání v Československu.** Z prohlášení SRT, přijatého na valné hromadě v Praze dále vyplývá, že Svaz odsuzuje snahy o rozbití celistvosti Československa, o narušení křehké státnosti. SRT podporuje všechny snahy usilující o upevnění demokratických principů ve federativní republice.
- 20. března 1991 – Ředitel Slovenského rozhlasu Vladimír Štefko se vyjádřil ke zhoršující se možnosti poslechu stanice Československo na území federace, a to zejména na Slovensku.** Vladimír Štefko se ohradil i proti některým faktům vyplývajícím ze stanoviska ředitele ústředního vysílání politického zpravodajství a publicistiky Čs. rozhlasu Václava Vrabce (viz 19. 3. 1991). „Pan doktor Vrabec se mj. kriticky vyjádřil o vysílání zahraničních stanic v ČSFR, které obsadily kvalitní vysílače, ale neprozradil, že to byl i on, kdo v Mnichově o působení stanice Svobodná Evropa u nás jednal. Alespoň takto nás o tom informovali vedoucí představitelé čs. sekce této stanice. Nyní kritizuje spoje, které však na tom nenosou prakticky žádnou vinu. Celá situace, z níž mívá kdosi vytloukat politický kapitál a dělat ze Slovenska strašáka i v této oblasti, je důsledkem jednostranných úvah o řešení rozhlasového vysílání v ČSFR, pomalu se vlekoucí legislativy, neartikulovanosti státní politiky vůči sdělovacím prostředkům a nedocenění elektronických médií,“ prohlásil ředitel Slovenského rozhlasu Vladimír Štefko.
- 31. března 1991 – Funkci ústředního ředitele Československého rozhlasu opustil František Pavlíček.** František Pavlíček odstoupil ze zdravotních důvodů. Jeho nástupcem se stal Richard Seemann. (Dále viz 2. 4. 1991.)
- 1. dubna 1991 – Poplatky vybírané od rozhlasových koncesionářů se zvyšují z deseti na dvacet korun měsíčně.** I po zvýšení poplatků jde v průměru o 67 haléřů za domácnost denně. Posluchači si přitom mohou v obou republikách vybrat z jednoho federálního a celkem šesti národních programových okruhů. Naposledy se výše rozhlasové koncese měnila z pěti na deset korun v roce 1969.
- 1. dubna 1991 – Ředitel ekonomického úseku Čs. rozhlasu Blahoslav Ciniburk obhazuje v souvislosti se zvýšením rozhlasových koncesí hospodaření rozhlasu.** V rozhovoru pro ČTK Blahoslav Ciniburk konstatoval, že v roce 1990 kromě 360 milionů Kčs výnosů z poplatků od koncesionářů stát dotoval z rozpočtu rozhlasové vysílání dalšími 330 miliony korun. Náklady Čs. rozhlasu činily 720 milionů Kčs, z nich největší položkou /více než 55 procent/ byly náklady na spoje. Ředitel ekonomického úseku Čs. rozhlasu zdůraznil, že při prakticky stejném počtu pracovníků rozhlas v roce 1990 odvysílal jen v České republice přes 33 000 hodin programu, což je v porovnání s rokem 1985 o 6000 hodin více. „Chceme a musíme dále racionalizovat naši práci. V současné době prochází rozhlas zásadní reorganizací...“ dodal Blahoslav Ciniburk.
- 2. dubna 1991 – Místopředseda federální vlády Josef Mikloško uvedl do funkce nového ústředního ředitele Československého rozhlasu Richarda Seemanna.** Ten nahradil Františka Pavlíčka, který odstoupil ze zdravotních důvodů. Richard Seemann se narodil 8. 9. 1933 v Praze. Absolvoval FSV Karlovy univerzity. V letech 1951–1969 pracoval v zahraničním vysílání Čs. rozhlasu. Zúčastnil se protiokupačního vysílání rozhlasu v srpnu 1968. V letech 1970–1989 pracoval v kotelně a železářství poté, co byl z rozhlasu propuštěn, když vystoupil z KSČ. V roce 1990 se do Československého rozhlasu znovu vrátil. Funkci ústředního ředitele Čs. rozhlasu vykonával do 9. 10. 1991. (K osobě Richarda Seemanna viz 31. 3., 2. 4. a 10. 10. 1991 a 24. 3. 1999.)
- 12. dubna 1991 – Arcibiskup pražský Miloslav Vlk navštívil budovu Československého rozhlasu v Praze.** Hovořil s pracovníky federálního i Českého rozhlasu. Zajímal se především o problémy tohoto sdělovacího prostředku. Miloslav Vlk přivítal, že se náboženská tematika stala pravidelnou součástí rozhlasového vysílání, a vyslovil přesvědčení, že spolupráce církve a rozhlasu bude úspěšně pokračovat.
- 26. června 1991 – Vznikla Rada ředitelů veřejných provozovatelů rozhlasového vysílání ČSFR.** Stalo se tak na základě dohody ředitelů federálního a národních rozhlasů. Cílem Rady je koordinace společného postupu. Předsedou Rady na roční funkční období byl zvolen ředitel Slovenského rozhlasu Vladimír Štefko. Současně bylo zrušeno kolegium Československého rozhlasu v souvislosti se vznikem národních a federálního rozhlasu.
- 10. října 1991 – Vláda ČSFR jmenovala Petera Duhana do funkce ústředního ředitele Československého rozhlasu.** Ve funkci vystřídal Richarda Seemanna (viz 31. 3. a 2. 4. 1991).

Slovenský novinář a dramaturg Peter Duhan se narodil 11. listopadu 1946 v Bratislavě. Duhan pracoval jako redaktor v Československém rozhlasu v Bratislavě a dramaturg v Československé televizi Bratislava. Od října 1990 působil ve funkci šéfredaktora deníku *Verejnost!*. (Dále viz 15. 10. 1991.)

- 15. října 1991 – Místopředseda federální vlády Josef Mikloško uvedl do funkce ústředního ředitele Československého rozhlasu Petera Duhana.** Vláda ČSFR jmenovala Petera Duhana ředitelem federálního rozhlasu na svém zasedání 10. října 1991. Místopředseda vlády Josef Mikloško současně předal Richardu Seemanovi, který byl dosud pověřen výkonem funkce generálního ředitele Čs. rozhlasu, děkovaný dopis vlády ČSFR.
- 30. října 1991 – Federální shromáždění ČSFR přijalo zákon č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání.** Šlo o první zásadní legislativní normu, která umožnila formování duálního systému elektronických médií, kdy vedle médií veřejné služby existují i média soukromá (event. komerční). Tento zákon vymezil základní pojmy běžné v duálním systému: rozhlasové a televizní vysílání, program, pořad, lokální program, reklama, sponzorování atd.
- 7. listopadu 1991 – Česká národní rada přijala zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu.** V této právní úpravě je mimo jiné podrobně formulováno poslání Českého rozhlasu jako veřejnoprávní instituce: 1) ČRo poskytuje službu veřejnosti České republiky tvorbou a šířením rozhlasových programů na celém území ČR. 2) ČRo musí poskytovat objektivní, ověřené, všestranné a vyvážené informace pro svobodné vytváření názorů. 3) ČRo rozvíjí kulturní identitu českého národa a národnostních a etnických menšin v ČR. 4) ČRo zprostředkovává ekologické informace, slouží vzdělávání a přispívá k zábavě posluchačů. 5) ČRo provozuje rozhlasové vysílání na vlastních vysílacích okruzích atd. Zákon o Českém rozhlasu definoval orgán, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu tvorby a šíření rozhlasových programů ČRo. Tímto orgánem je Rada ČRo, která má devět členů. Voleni jsou Českou národní radou (po roce 1992 Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR) na funkční období pěti let.
- 4. prosince 1991 – Delimitace mezi federálním a národními rozhlasem skončí do konce roku.** Na tiskové konferenci rozhlasových ředitelů to oznámil ústřední ředitel Československého rozhlasu Peter Duhan. Podle něj delimitace mezi federálním a Českým rozhlasem, týkající se mj. budov, prostředků a zařízení, probíhá korektně a bez konfliktů. Peter Duhan předpokládá, že do konce roku 1990 vzniknou dva samostatné subjekty – federální a český rozhlas. Federálnímu rozhlasu se podařilo zřídit v Bratislavě redakci, do níž se hlásí noví spolupracovníci, dnes ještě zaměstnaní ve Slovenském rozhlasu. Duhan upozornil, že pobočka Čs. rozhlasu vznikne v Košicích a zřejmě i v Martině.
- 4. prosince 1991 – Na problém financování Českého rozhlasu upozornil na tiskové konferenci rozhlasových ředitelů Jiří Mejstřík, ředitel ČRo.** Podle něj není stále vyjasněno budoucí financování Českého rozhlasu, proto bude muset ČRo zřejmě omezit vysílání buď na stanici Praha, či Vltava a Regina. Za nedobry označil Mejstřík monopol Správy spojů. Jen za šíření signálu Český rozhlas platí 53 procenta svých příjmů, zatímco všude v Evropě tato částka nepřesahuje deset procent.
- 30. prosince 1991 – Československý rozhlas zahájil společné vysílání se soukromou rozhlasovou stanicí R.I.O.** Ve 14.15 hodin se na stanici Československo ozvalo první společné vysílání obou sdělovacích prostředků. Symbolicky byl prvním pořadem přímý přenos z podepsání dohody mezi Čs. rozhlasem a rádiem R.I.O. Zpočátku budou obě stanice společně připravovat celostátní vysílání Zelené vlny. Ústřední ředitel Čs. rozhlasu Peter Duhan si od spolupráce slibuje oživení programu stanice Československo a úsporu výrobních prostředků. Pro rádio R.I.O. je výhodou možnost vysílání na středních vlnách.

1992

- 1. ledna 1992 – Vznikl samostatný Český rozhlas.** V platnost vstoupil zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, který schválila Česká národní rada 7. listopadu 1991. (Viz 7. 11. 1991.)
- 30. ledna 1992 – Česká národní rada zvolila na své 30. schůzi devět členů Rady Českého rozhlasu.** Do Rady ČRo usedli: spisovatelka Hana Bělohorská, publicistka Helena Klímová, pedagožka Fakulty sociálních věd UK Květoslava Neradová, ředitel Divadla hudby v Ostravě Jaroslav Pochmon, publicista a překladatel Jindřich Pokorný, publicistka Nelly Rasmussenová, fotograf Pavel Scheufler, filmová scenáristka Jana Slánská, ordinář pneumologické kliniky Zdeněk Susa.

- 21. února 1992 – Česká národní rada schválila zákon č. 103/1992 Sb., o Radě České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání.** Na základě této právní normy byla ustavena Rada ČR pro RTV. (Další podrobnosti viz 21. 2. 1992 chronologického přehledu Rada ČR pro RTV.)
- 2. března 1992 – Generálním ředitelem Českého rozhlasu byl Radou ČRo jmenován na šestileté funkční období Jiří Mejstřík.** Jiří Mejstřík byl generálním ředitelem ČRo od března 1991 (viz), kdy byl do této funkce jmenován.
- 6. dubna 1992 – Generální ředitel Českého rozhlasu Jiří Mejstřík ohlásil na tiskové konferenci zásadní reorganizaci ČRo.** Reorganizace má začít 1. května 1992. Předpokládané změny v Českém rozhlase odůvodnil generální ředitel Jiří Mejstřík tím, že současná vysílací struktura ČRo neodpovídá novým požadavkům na jeho program. Spolu se sedmi regionálními studii má ČRo přes 2500 zaměstnanců. Generální ředitel Jiří Mejstřík konstatoval, že vzhledem k nabídce programů je to neúměrné množství. Zároveň upozornil na to, že Český rozhlas sídlí spolu s Československým rozhlasem v nevyhovující budově na Vinohradské třídě. „Dohodli jsme se tak, že spolu s některými dalšími objekty zůstane v majetku Českého rozhlasu, zatímco federálnímu rozhlasu případně zatím nedokončené rozhlasové středisko na Pankráci. Po dostavbě by však mohlo být využíváno oběma subjekty,“ prohlásil Jiří Mejstřík.
- 27. dubna 1992 – Federální rada pro rozhlasové a televizní vysílání sdílí rostoucí znepokojení veřejnosti, že zásady objektivnosti, nestrannosti a vyváženosti ve vysílání Československého rozhlasu a Československé televize nejsou dodržovány.** ČSTK to oznámil předseda Federální rady pro rozhlasové a televizní vysílání Ivan Medek. Na tuto skutečnost se podle Medka Rada rozhodla upozornit ústřední ředitele obou sdělovacích prostředků.
- 13. května 1992 – Budova Československého rozhlasu na Vinohradské třídě v Praze musela být kvůli údajnému bombovému útoku vyklizena.** Krátce před 19.45 hod. anonymní mužský hlas oznámil telefonní ústředně Čs. rozhlasu, že v budově rozhlasu je umístěna bomba. Krátce po oznámení byla celá budova vyklizena a vysílání Československého rozhlasu přešlo na náhradní program z magnetofonového záznamu. Přerušeno bylo živé vysílání stanic Československo, Praha a Vltava. Při důkladném policejním prohledání budovy se žádná bomba nenašla. Pravidelné vysílání bylo obnoveno ve 22.15 hodin. Z důvodu údajného umístění bomby byla ve stejnou chvíli vyklizena i celá budova České typografie v Praze. Tisk většiny českých deníků byl tak opožděn o více než tři hodiny.
- 10. června 1992 – Federální rada pro rozhlasové a televizní vysílání navrhuje nové formy zákonů o Československém rozhlase a Československé televizi.** Předseda Ivan Medek po 5. zasedání Federální rady oznámil, že se Rada rozhodla navrhnout příštímu Federálnímu shromáždění přijetí nové formy zákonů o Čs. rozhlase a Čs. televizi. Federální rada podle něj navrhne odstátnění obou médií a vytvoření nezávislého, vyváženého a společného veřejnoprávního subjektu, který by byl kontrolován přímo Federálním shromážděním.
- 17. června 1992 – Český rozhlas a Slovenský rozhlas se dohodly na spolupráci.** Na společné tiskové konferenci v Praze to oznámili generální ředitel Českého rozhlasu Jiří Mejstřík a generální ředitel Slovenského rozhlasu Vladimír Štefko. Oba generální ředitelé se vyjádřili i k budoucnosti federálního rozhlasu. „Československý rozhlas by měl mít zhruba čtyřicet redaktorů zajišťujících zpravodajství ve federálním měřítku. V žádném případě by však neměl existovat v nynější podobě a rozsahu,“ řekl generální ředitel ČRo Jiří Mejstřík. „Federální program by měl obsahovat autentické zprávy z obou stran a více přispívat ke vzájemné informovanosti, proto se na něm chceme podílet i nadále,“ doplnil generální ředitel SRo Vladimír Štefko.
- 24. června 1992 – Pokud bude existovat ČSFR, musí vysílat i Československý rozhlas.** Na tiskové konferenci o budoucnosti federálního rozhlasu to prohlásil ústřední ředitel Čs. rozhlasu Peter Duhan. „Občané mají právo na informace všeho druhu. V případě, že by se národní rady obou republik rozhodly pro separaci po 30. září 1992, i tehdy, v době demontáže státu, by byla úloha federálního rozhlasu potřebná vzhledem k nutnosti situaci uspokojovat a harmonizovat. Žádná strana nemůže rozhodovat o zrušení federálního vysílání. Bylo by to rozhodnutí politické a neodpovídalo by to principu právního státu,“ uvedl ústřední ředitel Čs. rozhlasu Peter Duhan. Existence Československého rozhlasu, na rozdíl od rozhlasů národních, nebyla kodifikována zákonem. Peter Duhan oznámil, že snahou Čs. rozhlasu je vznik zákona iniciovat a rozhlas odstátnit. Ústřední ředitel Čs. rozhlasu rovněž informoval novináře o systémových změnách v rozhlase: „Jejich výsledkem bude vytvoření tří produkčních center – českého, moravskoslezského a slovenského. Vysílání se nebude zabývat problematikou republik, bude však zachycovat život národnostních menšin, které žijí na území Československa.“

- 1. července 1992 – Vznikla redakce dopravního vysílání Českého rozhlasu.** Redakce má zajišťovat ve spolupráci s ministerstvem vnitra a Policií ČR především víkendová vysílání oblastní Zelené vlny a zhruba osmi každodenních zpravodajských relací. Vysílání Zelené vlny bylo možné zachytit v programu stanice Regina. Vedoucím nové redakce dopravního vysílání se stal Ladislav Holomčík. Podle něj budou Český a Slovenský rozhlas společně obhospodařovat i vysílání celostátní Zelené vlny na stanici Československo. Nová redakce dopravního vysílání Českého rozhlasu by se měla stát zárodkem Centrály dopravních informací, které chce ČRo poskytovat dalším smluvním partnerům.
- 7. července 1992 – Federální rada pro rozhlasové a televizní vysílání chce společný kanál pro Československý rozhlas a Československou televizi.** Členové Federální rady se setkali v Praze s ústředními řediteli Čs. rozhlasu a Čs. televize. Všichni účastníci schůzky se shodli na zachování společného kanálu pro rozhlasové a televizní vysílání bez ohledu na vývoj státoprávního uspořádání Československa. Čs. rozhlas a Čs. televize by podle dohody Federální rady a ústředních ředitelů obou médií měly být přetvořeny na jedno společné médium. Rada bude podle slov svého předsedy Ivana Medka iniciovat vznik návrhu zákona, který pracovně pojmenovala zákonem o celoplošném vysílání.
- 8. července 1992 – Československá sociální demokracie (ČSSD) nepodpoří zrušení federálního vysílání Československého rozhlasu a Československé televize.** V písemném stanovisku pro sdělovací prostředky stojí, že ČSSD se obává nebezpečí naprosté ztráty komunikace a narušení informačního systému mezi republikami a ve svých důsledcích i možné izolace obou národních kultur, které se vždy inspirativně ovlivňovaly.
- 15. července 1992 – Rozhlasovým tvůrcům chybí kritika rozhlasové tvorby.** Svaz rozhlasových tvůrců (SRT) se obrátil na šéfredaktory deníků a kulturních časopisů s výzvou, aby na svých stránkách věnovali větší pozornost vysílaným rozhlasovým pořadům. Zástupci SRT na tiskové konferenci uvedli, že tvůrci rozhlasových pořadů, ale i mnozí posluchači, postrádají kritiku předváděných děl v tisku a v časopisech. Svaz rozhlasových tvůrců upozorňuje, že na rozdíl od rozhlasového vysílání jsou ostatní oblasti kultury tiskem propagovány a povzbuzovány. Místopředseda SRT Jiří Hraše novináře upozornil, že i „rozhlas je místem, kde se vytvářejí samostatná díla“.
- 23. července 1992 – Vítězové parlamentních voleb – česká Občanská demokratická strana (ODS) a slovenské Hnutí za demokratické Slovensko (HZDS) – se dohodli na odstátnění federálních sdělovacích prostředků.** Odstátnění Československého rozhlasu a Československé televize se má podle dohody uskutečnit formou akciových společností.
- 30. července 1992 – Federální rada pro rozhlasové a televizní vysílání je pro zachování federálního rozhlasového a televizní vysílání.** Rada na svém zasedání projednávala otázky hledání nové formy právního zakotvení a organizace Československého rozhlasu a Československé televize.
- 3. srpna 1992 – Většina občanů ČR i SR je proti zrušení federálního rozhlasu a televize.** Vyplývá to z výzkumu veřejného mínění, při němž se v týdnu od 2. do 9. července 1992 pracovníci Institutu pro výzkum veřejného mínění (IVVM) dotázali 603 občanů starších 15 let reprezentujících populaci ČR a 562 občanů zastupujících SR. Podle výzkumu IVVM čeští posluchači věnují pozornost především federální stanici Československo (každý den ji sleduje 45 procent populace) a za ní následuje stanice Praha (každý den ji poslouchá 30 procent české populace). Na Slovensku má stanice Slovensko (každý den ji poslouchají 53 procenta populace) větší počet příznivců než stanice Československo (každý den ji sleduje čtvrtina populace). Jak dále vyplynulo z průzkumu IVVM, většina občanů ČR i SR předpokládá, že celostátní vysílání rozhlasu a televize by mělo existovat i v příštích letech. Na otázku – Měl by v příštích letech existovat federální rozhlasový okruh Československo? – odpovědělo kladně 76 procent české populace a 58 procent slovenské populace.
- 11. srpna 1992 – Předseda Federální rady pro rozhlasové a televizní vysílání Ivan Medek se sešel s vedením Československého rozhlasu. Tématem schůzky byla problematika odstátnění federálního rozhlasu.** Účastníci porady uvítali dohodu z 23. července mezi ODS a HZDS, která vyjadřuje stejnou myšlenku. Ivan Medek po schůzce prohlásil, že jediné řešení je vytvoření informační unie, která by spojovala zájmy jak české, tak slovenské strany při zachování nezávislosti těchto médií.
- 13. srpna 1992 – Unie pro nezávislé televizní a rozhlasové vysílání oznámila, že se chce spolupodílet na transformaci Československého rozhlasu.** Unie hodlá iniciovat založení První rozhlasové akciové společnosti, která by mimo jiné zajišťovala provoz nezávislého federálního zpravodajsko-hudebního

okruhu. Tento projekt počítá s využitím profesionálních zkušeností pracovníků Československého rozhlasu a hodlá se obejít bez dalších finančních, majetkových či jiných přínosů státu, veřejnoprávních rozhlasů či daňových poplatníků. Tendence požadující začlenění Čs. rozhlasu do struktur národních rozhlasů považuje Unie za zastřenou snahu Českého a Slovenského rozhlasu o získání dalších finančních prostředků, jež by byly vítanou injekcí neekonomickému provozu těchto médií a upevnily by jejich monopolní postavení. Unie pro nezávislé a televizní vysílání sdružuje provozovatele soukromých rozhlasových stanic a žadatele o licence v České a Slovenské republice.

- 13. srpna 1992 – Rada Českého rozhlasu nesouhlasí s dohodami ODS a HZDS o odstátnění federálních sdělovacích prostředků.** Předsednictvo Rady Českého rozhlasu vydalo písemné prohlášení, podle kterého odstátnění Čs. rozhlasu a Čs. televize formou akciových společností odporuje současným zákonům, zejména legislativním normám národních rad o rozhlase a televizi a federálnímu zákonu o rozhlasovém a televizním vysílání. Předsednictvo Rady ČRo míní, že v případě zániku federace by mělo být dokončeno převedení majetku Československého rozhlasu na Český rozhlas a spolupráce se Slovenským rozhlasem by měla být následně upravena příslušnými dohodami.
- 14. srpna 1992 – Asociace provozovatelů soukromého vysílání (APSV) nesouhlasí se záměrem Unie pro nezávislé televizní a rozhlasové vysílání spolupodílet se na transformaci Čs. rozhlasu.** (Viz 13. 8. 1992.) „Částečná privatizace, co do pokrytí jediné a jedinečné federální rozhlasové sítě, je pokusem o ubytování kočičky v pejskově boudě,“ stojí v prohlášení APSV. K přeměně federálních sdělovacích prostředků vedou podle Asociace dvě cesty. Buď se začlení síť stanice Československo mezi sady kmitočtů, které budou Radou České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání přiděleny soukromým společnostem, nebo budou přiděleny současným národním veřejnoprávním rozhlasům.
- 17. srpna 1992 – Ústřední ředitel Československého rozhlasu Peter Duhan podpořil návrh Unie pro nezávislé televizní a rozhlasové vysílání na transformaci Čs. rozhlasu v První rozhlasovou akciovou společnost.** Projekt Unie označil Duhan za jeden z nejučelnějších.
- 28. srpna 1992 – Rada České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání nesouhlasí s uvažovanou přeměnou Čs. rozhlasu a Čs. televize na akciové společnosti, které mají získat svou licenci bez licenčního řízení na základě zákona.** V reakci na transformační projekty a diskuse kolem nich Rada zdůraznila, že v případě zániku federace by kmitočtová síť rozhlasové stanice Československo měla být využita pro nezávislé vysílání komerčních držitelů licencí na území obou republik.
- 31. srpna 1992 – Rada Českého rozhlasu vydala prohlášení proti „privatizaci“ stanice Československo.** Rada ČRo považuje za vhodné podpořit takové řešení, kdy dosavadní stanice Československo by nebyla privatizovaná, ale převedena do gesce Českého a Slovenského rozhlasu. Privatizaci rozhlasové stanice Československo hrozí, že zanikne celoplošný nezávislý zpravodajský okruh. Své stanovisko rozeslala Rada ČRo představitelům veřejného života, kultury, umění, vzdělání a vědy.
- 9. září 1992 – Rozhlasové odbory nesouhlasí s přeměnou Československého rozhlasu v akciovou společnost.** Rada odborové základní organizace reprezentující zaměstnance Českého a Československého rozhlasu nesouhlasí s transformací Čs. rozhlasu na samostatný soukromý rozhlas. Ve svém stanovisku, přijatém po shromáždění odborářů a poskytnutém ČSTK, považuje za nejpřirozenější a nejekonomičtější způsob transformace opětovné spojení Československého a Českého rozhlasu v jeden celek veřejnoprávního charakteru, včetně opětovného majetkového a personálního spojení.
- 11. září 1992 – Federální rada pro rozhlasové a televizní vysílání je pro privatizaci dosavadních federálních vysílacích okruhů.** Zároveň považuje za nezbytné zachování existence Československé televize a Československého rozhlasu po dobu existence federace.
- 25. září 1992 – Syndikát novinářů ČR nesouhlasí s přeměnou Československého rozhlasu v akciovou společnost.** Podle názoru Syndikátu bude nezbytné při rozdělování ČSFR podpořit národní rozhlas a televizi tím, že na ně bude převeden majetek Čs. rozhlasu a Čs. televize, který se nachází v České republice.
- 11. listopadu 1992 – Československý a Český rozhlas musely na dvě hodiny přerušit živé vysílání. Důvodem byl anonymní telefonát o uložení bomby v budově rozhlasu ve Vinohradské ulici.** Anonym oznámil uložení bomby krátce před dvanáctou hodinou. Připravené vysílání stanic Československo, Praha a Vltava bylo obnoveno před čtrnáctou hodinou. Policie výbušninu při prohlídce vyklizené budovy nenašla.

- 15. listopadu 1992 – Rada Českého rozhlasu vydala prostřednictvím placené služby ČSTK (Veřejná informační služba) prohlášení k dělení majetku rozhlasu.** „V současné době, v rámci dělení veškerého majetku ČSFR, se jedná též o další osud rozhlasu a televize. Toto dělení obsahuje v sobě nebezpečí, proti němuž dosud neexistuje legislativní prevence ve formě zákona proti střetu zájmů. Členové Rady ČRo proto vyjadřují přesvědčení, že všichni ti, kdo v příslušných výborech a komisích o dělení majetku rozhodují, by měli prozatím alespoň podepsat čestné prohlášení, že oni ani jejich blízcí nejsou hmotně zainteresováni na předmětu, o němž se rozhoduje, ani to nemají v úmyslu,“ stojí v prohlášení.
- 25. listopadu 1992 – Česká vláda měla projednávat návrh zákona o prozatímní správě rozhlasového vysílání, týkající se budoucnosti federální stanice Československo.** Zmíněný zákon byl však na poslední chvíli z jednání vlády stažen. Ředitel Českého rozhlasu Jiří Mejstřík na tiskové konferenci (viz následující údaj) oznámil, že se tak stalo až na jeho důraznou intervenci. Návrh zákona předpokládal, že prozatímní správa, financovaná z vlastní podnikatelské činnosti a účelových dotací ze státního rozpočtu, by byla oprávněna provozovat rozhlasové vysílání na vysílacím okruhu Československo v ČR a na frekvencích a vysílačích ČR do zahraničí. Podle tohoto návrhu zákona by vláda ČR do šesti měsíců projednala privatizační projekt rozhlasového vysílacího okruhu Československo v ČR, vysílání do zahraničí a nakladatelství a vydavatelství Orbis.
- 25. listopadu 1992 – Ředitel Českého rozhlasu Jiří Mejstřík kritizoval na tiskové konferenci pokus české vlády privatizovat stanici Československo.** Mejstřík oznámil, že česká vláda teprve na jeho důraznou intervenci stáhla z programu svého jednání připravovaný návrh zákona o prozatímní správě federálního rozhlasového vysílání (viz výše). Ředitel Českého rozhlasu dále řekl, že návrh zákona se mu dostal do rukou jen náhodou, nebyl s Českým rozhlasem konzultován, poškodil by jej a znamenal by další pokus o privatizaci stanice Československo prostřednictvím státních peněz. Podle Mejstříka se hraje nefér hra kolem Českého rozhlasu. Ředitel ČRo na tiskové konferenci naznačil, že existuje spojitost mezi těmito privatizačními pokusy a určitou skupinou lidí (převážně ze soukromých rozhlasových stanic). Do této hry je podle něj pravděpodobně zapojen ústřední ředitel Čs. rozhlasu Peter Duhan a zmocněnec vlády ČR pro oblast sdělovacích prostředků Jiří Kovář.
- 25. listopadu 1992 – Ředitel ČRo Jiří Mejstřík žádá pro Český rozhlas daňové úlevy.** Na tiskové konferenci označil Mejstřík za absurditu, že veřejnoprávní instituce, jakou Český rozhlas je, musí platit daně stejným způsobem „jako prodavač buřtů“. Podle ředitele ČRo jsou daňové úlevy běžné pro veřejnoprávní rozhlas v Evropě.
- 1. prosince 1992 – Rada ředitelů Českého, Slovenského a Československého rozhlasu na svém historicky posledním zasedání konstatovala, že stav příprav rozhlasového vysílání ze strany státních orgánů a zákonodárných sborů v ČR a v SR nezaručuje po 1. lednu 1993 uspokojivé zabezpečení zájmů posluchačské veřejnosti.** Z tiskového prohlášení Rady ředitelů dále vyplývá, že tento stav značně komplikuje situaci v nástupnických organizacích bývalého Československého rozhlasu a ztěžuje případnou budoucí spolupráci veřejnoprávních rozhlasů. Rada vyzvala příslušné orgány, aby neprodleně přijaly opatření, která by umožnila nástupnickým organizacím vyřešit problematiku rozhlasového vysílání po zániku federace.
- 2. prosince 1992 – Federální shromáždění přijalo zákon o zrušení Československého rozhlasu. Tato právní norma upravuje zrušení všech federálních sdělovacích prostředků. Jde o zákon č. 597/1992 Sb., o zrušení Československého rozhlasu, Československé televize a Československé tiskové kanceláře.** První paragraf zákona ruší Československý rozhlas k 31. prosinci 1992. První odstavec druhého paragrafu konstatuje, že nemovitě a movitě věci ve vlastnictví ČSFR, k nimž přísluší právo hospodaření Československého rozhlasu, majetková a jiná práva, dále práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů, majetková práva s výjimkou majetkových práv nehmotné povahy a jiná práva a závazky na území České republiky přecházejí 31. prosincem 1992 na Českou republiku, pokud zákon České národní rady nestanoví jinak. Druhý odstavec druhého paragrafu konstatuje, že nemovitě a movitě věci ve vlastnictví ČSFR, k nimž přísluší právo hospodaření Československého rozhlasu, majetková a jiná práva, dále práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů, majetková práva s výjimkou majetkových práv nehmotné povahy a jiná práva a závazky na území Slovenské republiky přecházejí 31. prosincem 1992 na Slovenskou republiku, pokud zákon Národní rady Slovenské republiky nestanoví jinak. V další části zákona je upraveno dělení ostatního majetku, na něž se uplatní hledisko odpovídající v zásadě podílu počtu obyvatelstva České republiky a Slovenské republiky, podle něhož přechází majetek na ČR a na SR v poměru dva ku jedné.

- 13. prosince 1992 – Rada Českého rozhlasu kritizovala vládu ČR za její nápad ustavení kabinetem řízeného a ze státního rozpočtu financovaného rozhlasu.** (Viz 25. 11. 1992.) Zmíněný nápad je podle Rady ČRo nebezpečný pro další rozvoj demokracie v ČR. V prohlášení Rady ČRo mimo jiné stojí: „Zřízení vládního rozhlasu by bylo krokem zpět do předlistopadových poměrů, mohlo by dojít k jeho závažnému zneužití v případě změny rozložení politických sil, zhoršil by se pohled Evropy na politické poměry v ČR, jeho provoz by byl zbytečným výdajem z kapes daňových poplatníků a byl by v rozporu s uzákoněným duálním systémem vysílání.“
- 14. prosince 1992 – Členové Rady odborové základní organizace Českého a Československého rozhlasu kritizovali záměr vlády ČR zřídit z bývalého Čs. rozhlasu státní rozhlas.** V prohlášení odboráři uvedli, že jejich odborová organizace je spoluvlastníkem některých objektů Čs. rozhlasu a že s nimi není možno manipulovat bez jejich souhlasu.
- 17. prosince 1992 – Vedení stanice Vltava představilo novinářům nové vysílací schéma.** Od 4. ledna 1993 bude Vltava vysílat pravidelné páteční „Stylové večery“. Tyto pětihodinové bloky hudby, dramatu a literatury představí posluchačům formou besed, reportáží i přímých vstupů různé umělecké obory a osobnosti. Poměr hudby a mluveného slova zůstane na Vltavě zachován i v roce 1993, tj. 65:35. Hudební dramaturg Ivan Ruml na tiskové konferenci oznámil, že zásadním hudebním projektem stanice Vltava bude v roce 1993 koncertní a operní sezona Evropské rozhlasové unie (EBU). Díky rozhlasovým linkám budou mít posluchači šanci navštívit divadelní sály a koncertní sítě významných evropských hudebních center. (Dále viz 4. 1. 1993.)
- 21. prosince 1992 – Česká národní rada odmítla zákon, jímž se měla upravit působnost rozhlasu a televize po zániku těchto médií s federálním dosahem.** Za neschválením zákona je podle poslance Ondřeje Zeminy (ODS) třeba vidět negativní postoj zákonodárců KDU-ČSL, kteří se v této otázce připojili k opozici. „Jde o porušení koaliční jednoty a nahrávání silám usilujícím o chaos ve sdělovacích prostředcích. Navíc se tak otevírá nebezpečí vzniku ‚vládního rozhlasu a televize‘,“ prohlásil po hlasování poslanec Ondřej Zemina. Podle něj se řešení nevyjasněných poměrů ve zmíněných sdělovacích prostředcích bude muset ujmout vláda a jmenovat státní intendanty pro jednotlivé kanály. Mladá fronta Dnes ve svém vydání z 22. prosince 1992 uvedla: „V kuloárech se objevil názor, že jde o ‚pomstu lidovců‘ za výhrady koaličních partnerů proti sankčnímu zákonu. Zástupci KDU-ČSL odmítají všechny uvedené argumenty i důsledky, které nepřijetí zákona může přinést. Své stanovisko zdůvodňují tím, že soukromým společnostem nelze – což návrh zákona předpokládá – s plnou odpovědností postupně uvolnit dva, ale pouze jeden ze tří televizních kanálů.“
- 21. prosince 1992 – Československý rozhlas a Československá televize jsou nyní v absurdní situaci. Po neschválení zákona ČNR o některých opatřeních v oblasti rozhlasového a televizního vysílání to řekli ústřední ředitelé obou institucí Peter Duhan a Jiří Kantůrek.** Odmítnutím zákona je mimo jiné zablokován převod nemovitého majetku a autorských práv Čs. rozhlasu a Čs. televize na Český rozhlas a Českou televizi. Podle ústředního ředitele Čs. rozhlasu Petera Duhana je neschválením zákona ohroženo vysílání současné stanice Československo na českém okruhu po 1. lednu 1993. „To, že v českém parlamentu neprošla ani jedna varianta, tedy ani transformace do Českého rozhlasu, ani iniciativní vládní návrh o zřízení státního rozhlasu, je absurdní,“ citovala Petra Duhana agentura ČTK. Zachování zpravodajsko-publicistického okruhu je podle ústředního ředitele Čs. rozhlasu nyní závislé pouze na české vládě, která by svým usnesením uzákonila prozatímní správu rozhlasu.
- 21. prosince 1992 – Kvůli nepřijetí návrhu zákona ČNR o některých opatřeních v oblasti rozhlasového a televizního vysílání mimořádně zasedalo vedení Českého rozhlasu.** Generální ředitel ČRo Jiří Mejstřík v prohlášení pro novináře uvedl, že vedení ČRo vyjádřilo nad rozhodnutím poslanců ČNR hluboké znepokojení. „Ve snaze předejít případnému chaosu a výpadkům ve vysílání, vedení Českého rozhlasu opětovně zdůrazňuje svou připravenost převzít a zajišťovat veškeré programové činnosti dosavadního Československého rozhlasu na území ČR včetně vysílání do zahraničí od 1. ledna 1993,“ píše se v prohlášení vedení ČRo.
- 22. prosince 1992 – Česká národní rada nakonec přijala zákon o rozdělení Československého rozhlasu a Československé televize. Zákon č. 36/1993 Sb., o některých opatřeních v oblasti rozhlasového a televizního vysílání podpořili v závěrečném hlasování 132 poslanci ČNR, 11 jich bylo proti.** Tato právní norma uspořádala vztah mezi Českým rozhlasem a Československým rozhlasem, který zanikl 31. prosince 1992. (Kompletní znění zákona č. 36/1993 viz Přílohy č. 3 – Mediální legislativa.)
- 29. prosince 1992 – Federální okruh Československo nahradí 1. ledna 1993 stanice Radiožurnál. Na tiskové konferenci o tom informovalo vedení Českého rozhlasu.** Radiožurnál bude prozatím vysílat